

Super

ANNA ÄÄRELÄ

*KOSMOS

Super

ANNA ÄÄRELÄ

*KOSMOS

© ANNA ÄÄRELÄ
JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ KOSMOS 2024
KANNEN SUUNNITTELU: JUSSI KARJALAINEN

ISBN 978-952-352-173-5

*KOSMOS

PAINETTU EU:SSA.

piippiip

Palo.

Tindran käsivartta pisteli. Hän oli heittänyt pallon niin voimakkaasti ettei ollut ehtinyt ajatella, että jos heitän nyt, pallo ehtii ennen etenijää ja etenijä palaa, otan siis heittoasennon, vien käden taakse, sitten korvan vierestä kohti pesävahtia, päästän pallosta irti.

Noin.

Etenijä oli syöksynyt hiekkatekonurmikenttään kädet edellä, pesävahti oli saanut pallon kiinni, ja vasta sitten etenijän sormenpääät olivat saavuttaneet palavan pesän reunan.

Tindra seurasi katseellaan etenijää, joka nosti itsensä ylös ja käveli kentän reunaa takaisin kotipesään pää painuneena. Rintakehässä oli kuin tulen polttamia aukkoja useiden syökyjen jäljiltä.

Etenijä käveli ohi katsomon, jonka reunoilla istui vierasjoukkueen mukana tulleita vanhempia. Seuran paitaan pukeutunut mies, ehkä jonkun isä, nosti aurinkolasit otsalle ja painoi kämmenet hermostuneesti polviinsa. Tindran isä ei ollut katsomossa, mutta hän oli aivan Tindran korvanjuuressa. Isä oli aina ollut sitä mieltä, että pesäpallokentällä

käytiin sotaa, olihan lajia käytetty suojeluskuntien koulutuksessa, jotta sotilaat heittäisivät kranaatteja kauemmas ja tarkemmin, osaisivat juosta äkkiä ja lujaa, syöksyä kädet edellä suojaan. Tindra katsoi kakkospesältä kolmoselle kärkeä etenijää ja kuuli isänsä kuiskaavan: älä luovuta, älä päästä ketään kotiin.

Pesävahti palautti pallon Tindralle.

Tindra siirsi huomionsa seuraavaan lyöjään, otti syöttöasennon ja veti kranaatista sokan irti.

kärpänen

Tindra tunnusteli puuskittaista tuulta, etsi tapoja syöttää palloa sen mukaan. Hän jahtasi jatkuvasti erilaisia säätiloja, joissa harjoitella syöttöä ja kokeilla, miten lihakset toimivat suhteessa palloon. Hän oli tarkoituksellisesti kaoottinen, ei halunnut vastustajan oppivan hänestä mitään tai kokevan oloaan turvalliseksi. Hän saattoi ottaa vauhtia syväkyykystä asti mutta nostaa pallon vain juuri ja juuri niin korkealle, ettei syöttöä voinut tuomita matalaksi. Hän ei halunnut vastustajan katsovan pelitallenteita ja opettelevan hänen taktiikoitaan ja tyyliään, siksi sellaisia ei ollut. Tindra oli tolppa, matala, taktinen väärä, jalka takana, syväkyykky, kaikkea satunnaisessa järjestyksessä. Hän oli hallitun mielipuolinen, mikä teki hänestä röyhkeän lukkarin. Väärin syötettyään hän saattoi syöttää perään tolpan, vaikka usein väärän jälkeen turvauduttiin puolikorkeaan, jotta pallo varmemmin osuisi lautaseen.

Tuuli löysytti nutturaa takaraivolla. Päälaelle nostettu ohut panta esti hiusten riehuminen näkökentässä juuri ja juuri. Kaikki muut joukkueesta käyttivät leveitä pantoja, mutta Tindra halusi päänsä olevan mahdollisimman avoin. Se auttoi ajatusten venyttämisessä kohti vastustajaa.

Hän pudotti pallon lautaselle. Lautanen kopsahti kumeasti, antoi pallon räpylän sisään. Hän avasi räpylän suuta, jotta saisi vapaalla kädellä otteen pallosta. Polvien koukistus, jalat samassa linjassa, käsivarret suorina, pallo viisi-toista senttimetriä räpylästä alaspäin ja lievästi diagonaali heitto voimakkaasti kohti taivasta, samalla polvet suoriksi. Tuulen takaisin puskemana pallo lensi taivasta kohti suorassa linjassa kunnes tippui keskelle lautasta. Tindra hymyili tyytyväisenä, otti vapaalla kädellä pallon ilmasta, pomputti sitä lautasta vasten kolme kertaa, otti sen räpylällä kiinni, pudotti pallon räpylän sisältä sen suulle ja laittoi toisen kämmenen tulpaksi. Tindra koukisti taas polvet nopeasti, vei palloa pitelevän käden alas, antoi pallon pyörähtää ilmaan sormenpäiden kautta. Pallo teki käännöksen häntä kohti mutta jäi kierteellä tuuleen ja kumahti keskelle lautasta. Hän otti ylöspäin ponnahtavan pallon suoraan räpylällä kiinni ja tunsu riemua.

Muut joukkueesta olivat jo lähteneet, mutta Tindra oli jäänyt kentälle, sillä hän halusi hengittää vielä hetken vaivattomasti. Treenien välillä asiat kasautuivat ja paakkuuntuivat ja tukkivat hengitystiet, mutta treenien aikana kaikki liukeni ja virtasi helposti.

Tindra otti syöttöasennon, seisoipaikoillaan kuin patsas, ei räpäyttänyt silmiäkään ennen kuin kääntyi äkkiä räpyläkäden kautta ympäri ja teeskenteli heittävänsä pallon kohti kakkospesää. Päkiä osui terävästi tekonurmikenttään, käsivarren ja selän lihakset jännittyivät, sormet puristivat palloa. Hän palasi nopeasti takaisin patsaaksi, katsoi jäätäneestä asennostaan kakkospesälle. Tindra kuvitteli kentälle pelaajat, kuvitteli vierasjoukkueen etenijän, joka

kärkkyisi pois pesältä. Hän kallisti päätään sivulle, jotta saisi kakkospolttajan siirtymään etenijän näköesteeksi, ja yritti mielessään puskea etenijää vielä vähän pidemmälle, siihen tiettyyn pisteeseen, josta hän tiesi ehtivänsä heittää pallon pesään, ennen kuin etenijä ehtisi takaisin. Joskus etenijän reaktiokyky pääsi yllättämään hänet, mutta ei koskaan kahta kertaa. Tindra opetteli nopeasti vierasjoukkueiden tavat kääntyä ja pelipäivän tarjoamat voimavarat reisissä. Hän piti etenijöiden väsyttämisestä ja heitteli usein palloa pesään, kunnes tuomarin käsi nousi nyrkissä ylös. Mikään ei tuntunut paremmalta kuin polttaa etenijä, joka yritti irrota kakkoselta. Pallon osuessa lujaa kakkosvahdin räpylään oli kuin ääni synnyttäisi leimahtavan liekin, joka nielaisi pesään hädissään palaavan etenijän kuin tuleen lentävän kärpäsen.

Tindra pompautti pallon vielä kerran vasten lautasta, johon oli osunut 360 syöttöä. Pallo jäi räpylään, jonka hän veti pois kädestään ja heitti urheilulaukkuun satsumien päälle. Hän istui maahan avaamaan piikkarien nauhoja, vaihtoi sukat ja painoi jalat laukussa lämmentseisiin sandaaleihin. Tuuli kylmetti selän lihaksia, puski helposti sisään suuren lyhythihaisen alta. Hän veti urheilulaukun vetoketjun kiinni, ja silloin korvan yläpuolelle osui jotain kovaa.

– Varo!

Tindra horjahti ja tiesi heti, että se oli miesten pallo. Hän nojasi kyynärpäähänsä, räpytteli silmiään, kokeili, kulkiko ajatus vielä. Joku juoksi nopeasti häntä kohti ja huusi jonkin taaksepäin:

– Hae kylmäpakkaus!

Joku kyykistyi Tindran viereen, heitti räpylänsä maahan, painoi kämmenen Tindran käsivarrelle.

– Ei vittu anteeks.

Tindra tunnisti Eliaksen äänen, ärsyynnys levisi kivun ylle.

– Et yhtää aiemmi voinu huutaa!

– En mä kattonu, et se ois tolleen pompannu, ei se tullu ku heitosta, kävikö pahasti?

– Ai ei ollu ku heitto, no eihän tässä sitte mitään!

– Anteeks! Kokeile istuu.

Tindra työnsi itsensä ylös, päässä jomotti. Elias katsoi häntä huolestuneena, oli vetänyt mustat ylikasvaneet hiuksensa kapealla pannalla pois silmiltä. Tindra ei tiennyt, kauanko he olivat odottaneet, kun hän tunsu Eliaksen kääntyvän, ottavan kiinni kylmäpakkauksen, jonka joku heitti hänelle. Elias laittoi pakkauksen Tindran päätä vasten, painoi toiselta puolelta hieman vastaan.

– Tää on just se syy miks sä oot jokeri, kukaan halua kentällä tollasia heittoa.

– Aut.

Tindra tiesi yrityksensä loukata olevan halpa, sillä Elias oli lyöjäjokeri siksi, että Tindra oli lukkari. Elias oli alkanut lyödä vain, jotta Tindra voisi harjoitella syöttämistä. Pian sen jälkeen Elias oli aloittanut pelaamisen joukkueessa, ja Tindra syötti ja Elias löi, eikä heillä ollut muuta. Eliaksesta oli tullut erityisen hyvä lyömään ja Tindra tiesi, ettei siinä ollut mitään loukkaamisen aihetta: sitähan lyöjäjokerilta vaadittiin. He olivat kasvaneet itsensä pituisiksi katsoen toisiaan syöttölaudasan yli.

Elias väisti Tindran kiukun ja vaihtoi aihetta.

– Eiks teidän treenit loppunu jo?
– Että mun syy, että heitit mua päähän?
– Ei sun nyt riidellä tarvii, mä pyysin jo anteeks. Pitääks sua lähtee käyttää jossai?

Tindran pää tuntui normaalilta, eikä hän helpotukseeseen nähnyt sahalaitaa.

- Emmä tiedä, ehkä mä vaan pelästyin.
- Millon teillä on seuraava peli?
- Ens viikolla.
- Täällä? Onks se se Viiviä vastaan?
- Joo.
- Toivottavasti mä en tuhonnu sun koordinaatioo.
- Älä ees.
- Me tullaan kattoo.
- Ketkä me?
- Meidän joukkue. Saatte teki vähän yleisöo.

Tindra katsoi Eliasta kulmiensa alta ärsyyntyneenä.

- Ei vaan, tullaan kattoo, miten pesistä oikeesti pelataa.
- Sitä minäki.
- Plus, noi kaikkihan rakastaa sua. Rakastaaaa.

Tindra pyöritteli silmiään, otti kylmäpakkauksesta kiinni, hätyytti Eliaksen kädet pois.

- Mun pitää lähtee.
- Saiksä sen kortin jo?
- Joo.
- Missä sulla on parkis?
- Tossa takana.

Elias otti Tindran urheilulaukun ja mailan.

- Mä autan sua.

Elias veti Tindran ylös. – Sattuuks?

– Varmaa myöhemmin enemmän.

– Eiks sun pitäs oottaa hetki, ennen ku ajat? Vai pitäskö mun ajaa sut?

Tindra lähti kävelemään parkkipaikkaa kohti, sukat olivat liukkaat sandaalien kumisia pohjia vasten.

– Sullahan on treenit.

– Mä tiedän, mutta mä heitin sua just pallolla päähän, enkä mä haluu et sä vihaat mua.

Tindra naurahti.

– Ei sulla oo kyytii takas.

– Ihan sama. Oota hetki.

Elias lähti hölkkäämään kohti joukkuettaan Tindran urheilulaukun ja mailan kanssa. Tindra melkein huusi perään, melkein sanoi, että jätä edes auton avaimet, mutta jätti lauseen sisälleen.

Tindra taipui makaamaan vatsalleen lämmintä peltiä vasten ja asetti kylmäpussin lepäämään itsekseen ohimolle.

Kun Tindra oli saanut ajokortin, hän oli ajanut suoraan lapsuudenkotinsa pihaan sandaalit jalassa, vaikka tiesi, ettei sitä olisi katsottu hyvällä. Auto oli ollut kuuma ja selkä märkä, vaikka oli vasta toukokuu. Eliaksen koti oli kahdeksan asunnon päässä, he asuivat päätyasunnoissa, toistensa peileinä. Pihaan ajavan uuden auton olisi pitänyt saada Eliaksen äiti ikkunaan, mutta sinä päivänä ei tapahtunut mitään. Tindra oli noussut hopeisesta autostaan ja odottanut sen vierellä samalla kun takakontissa pesäpallomailat kuumenivat. Tindra oli katsonut ovea, odottanut Eliaksen juoksevan ulos, mutta tämä oli jossain rakastumassa niin lujaa, ettei Tindran ajokortilla tai autolla ollut väliä.

Hän oli istunut takaisin kuumaan autoon, ei ollut avan-
nut ikkunaa edes raolleen. Helle oli laskeutunut keuhkojen
pohjalle. Tindra oli käynnistänyt auton ajaakseen pois vain,
jotta saisi pesäpallomailat viileään. Hän oli oppinut huolen
Eliakselta, joka oli vakuuttunut mailojen rakenteen sulavan
helteellä ja menevän sen jälkeen lyödessä helpommin rikki.
Tindra ei tiennyt oliko se totta, mutta sillä ei ollut niin väliä.

Huulille oli kerääntynyt jotain painavaa ja lämmintä, ja
vasta taustapeiliin katsoessaan hän oli tajunnut sen olleen
nenästä vuotavaa verta.

Kylmäpussi luiskahti alas Tindran ohimolta, osui peh-
meästi peltiin. Elias avasi auton ovet kaukaa, oli löytänyt
avaimet urheilulaukun pienestä sivutaskusta. Tindra nousi
konepelliltä. – Pengoiksä mun laukkua?

– Ne tuntu tos sivus. Mä ajan sut kotii.

Elias asetteli Tindran tavarat takapenkille niin, etteivät ne
heiluisi ajon aikana. Tindra avasi pelkääjänpaikan oven, is-
tui alas. Kylmäpakkauksen kylmyys oli alkanut pistellä kät-
tää. Elias istui kuskin paikalle, työnsi penkin puolet kauem-
maksi, katsoi auton läpi, automaatti, peilit, käynnistys.

Elias peruutti pois ruudusta, mutta pysähtyi saman tien.

– Tota, mä en tiedä missä sä asut.

Tindra painoi kylmäpakkausta reittään vasten, jotta ei
olisi heittänyt sillä Eliasta kasvoihin.

– Oikealle tosta. Eteenpäin niin kauan, ku mä sanon.

Aurinko lepäsi autolla. Kun Elias pysähtyi risteykseen, kär-
pänen laskeutui konepellille ja käveli sitä pitkin. Tindra
seurasi kärpäsen kävelyä, miten se ei mennyt shokkiin polt-
tavasta pellistä?

- Minne?
- Vasemmalle.

Elias käänsi auton soratielle, jonka päässä näkyivät syvälle veteen pudottautuvat kalliot. Tindra tiesi kiiltävän kirkkaan veden heijastavan läikkiä kiveen, vaikka parkkipaikalta katsottuna kallio vain lakkasi olemasta.

- Etsä nyt täällä asu.
- En nii.

Tuulen vuoksi kalliot olivat tyhjiä lapsista, jotka muuten viettivät kesäpäivänsä heitellen itseään niiltä veteen.

- Mitä me täällä?
- Mä olin menos uimaan.
- Mä luulin et mä vien sut kotii.
- Mä käyn nykyää uimassa treenien jälkeen. Sit mä meen kotiin.

Elias pysäytti auton pienelle sorakentälle, jota käytettiin parkkipaikkana. Tindra nousi autosta, kaivoi takapenkiltä laukustaan pyyhkeen. Elias istui aloillaan. Tindra kiersi auton, avasi kuskin oven.

- Tuu.

Tindra jätti auton ja avatun oven ja Eliaksen, lähti kävelemään pyyhkeen kanssa kohti kalliota, veti samalla pois lyhythihaisen ja shortsit. Alla olivat mustat urheilurintaliivit ja alushousut. Tindra jätti vaatteet, sandaalit ja pyyhkeen mytyksi kalliolle, ei kääntynyt katsomaan, oliko Elias seurannut, otti kiihtyviä juoksuaskelia kallion reunaan kohti ja syöksyi jalat edellä alas viiden metrin pudotukseen, kunnes sujahti suoraan aaltoilevan veden sisään. Tindra antoi itsensä syöksyä vedessä pohjaa kohti, kunnes äkkiä levitti kätensä ja jalkansa jarrutukseen, kauhoi sitten kohti pintaa.

Pinnalla Tindra haukkoi happea, pyyhki vettä silmistään. Päässä kohisi, eikä Tindra tiennyt, johtuiko se vedestä vai pallosta. Tindra lähti uimaan kohti matalaa kalliota, joka laskeutui tasaisena reunuksena veden alle kuin porras, jolta pääsi nousemaan takaisin maalle. Hän oli odottanut Eliaksen hyppäävän perässä, kuten usein ennenkin, kun he olivat kisanneet kallion kielekkeelle paljain jaloin, mutta nyt Eliasta ei näkynyt. Tindra käveli varovasti sammaleista pohjaa pitkin kuivalle maalle ja nousi takaisin korkealle kalliolle. Elias odotti pyyhkeen kanssa, levitti sen auki sulkeakseen Tindran sen sisälle. Tuuli sai veden tuntumaan iholla kylmältä, Tindra piteli kiinni kyynärpäistään, astui sisälle pyyhkeeseen. Elias sulki pyyhkeen ja käsivartensa Tindran ympäri, astui askeleen taaksepäin pahantuulisena.

– Tuliks sulle kuhmuu?

Tindra paineli pyyhettä korviinsa.

– Vieläkö sä siitä pallosta?

– No vielä. Tuliko?

Tindra kokeili päätään varovasti sormenpäillään, iho kääntyi selvästi kuperaksi laajalta alueelta.

– Tuli, ihan sairaan kokonen, mä varmaan kuolen!

Tindra kääri pyyhettä tiukemmin ympärilleen, laittoi jalat sandaaleihin, otti vaatteet kainaloon. Elias näytti ärtyneeltä.

– Toi ei oo hauskaa, entä jos sä oikeesti kuolet?

Tindra käveli autolle, vaatemytty kastui ihoa vasten. Tindra heitti mytyn takapenkille, kääri pyyhkeen ympärilleen uudelleen, istui etupenkille, nosti jalat kojelautaa vasten. Elias rojahti takaisin autoon.

– Jos mä ajan kolarin, nii sun polvet tulee suuhun.

– No kyllä sitä nyt.

- No lopeta nyt!
- No lopeta ite!

Tindra katsoi Eliasta vakavasti, tämä kurtisti kulmiaan, näytti vihaiselta, ei tehnyt elettäkään käynnistääkseen autoa. Tindra pyöritteli silmiään, laski jalkansa. Elias käynnisti auton, peruutti pois sorakentältä.

- Musta tuntuu oudolta, etten mä tiedä, missä sä asut.
- Vasemmalle tuolta.

Tindra olisi halunnut sanoa, että Elias voisi syyttää siitä vain itseään, mutta jätti senkin lauseen sisäänsä. Tindra oli muuttanut omilleen kolme kuukautta aiemmin, eikä hänen luonaan ollut toisaalta käynyt vielä kukaan muukaan. Tavarat olivat olleet edelliseen viikkoon saakka avonaisissa muuttolaatikoissa.

- Senkö takia sä heitit mua, olisit kysynyt vaa suoraan.
- Joo, tähtäsin ihan tahallani.
- Ihan ku sulla sellasta sihtiä olis.

Elias nyökytteli, puristi huuliaan yhteen, ei jaksanut enää venyä vitsien mukana.

- Uskotaan, mä en osaa pelaa.
- No älä nyt suutu.
- Suutunhan.

Elias vaihtoi asentoa, hieroi kämmenellä ohimoaan, vaikutti enemmän ahdistuneelta kuin ärtyneeltä. Yhtäkkiä Elias jarrutti ja pysäytti auton keskelle hiekkatietä.

- Tai siis. Mä en kotiuttanu ketää viime pelis.

Tindra vilkaisi vaistomaisesti peileihin, vaikka tiesi, ettei kallioilla ollut ketään.

- Ehtiks ne polttaa kaikki vai?
- Ei niiden tarvinnu kun mä löin vaa huteja.

- Etkä lyöny.
- Mä en osu enää.

Tindra tunnusteli Eliaksen sanoja hetken, kuin ne olisivat olleet vierasta kieltä tai valhe. Ehkä Elias liioitteli.

- No eiks sun ois pitäny jäädä sit treenaa tänää?
- Se on joku henkinen juttu vaan, ei se treenillä lähe.
- Okei. No mikä?
- Mitä mikä?
- Mikä se henkinen juttu on?

Elias ei vastannut, jatkoi vain ajamista keskittyneesti, puristi rattia lujempaa, laittoi vilkun, pysähtyi risteykseen, odotti, käänsi auton vasemmalle. Tindraa kadutti, ettei hän ollut suhtautunut Eliakseen lempeämmin.

Tindra pyysi Eliasta pysäyttämään auton ala-asteen hiekkakentän viereen.

- No et sä nyt täälläkään asu!
- En tietenkään.

Tindra otti paidan, veti sen päälleen, nousi autosta, päässä heilahti ikävästi. Hän tarttui kiinni ovesta, ravisti tunteen pois, kurotti urheilulaukun ja mailan takapenkiltä.

- Meillä on nyt treenit.
- Eikä ole.

Ala-asteen kenttä oli tyhjä ja hiostava, tuuli jäi jumiin korkean rakennuksen taakse. Tämän ala-asteen pihalla he olivat keränneet välitunnilla hangesta muovisia kuulapysyn kuulia, joiden vaaleansininen väri teki niistä helppoja löytää, ennätys: 360 kappaletta. Koulupäivän jälkeen he olivat menneet yhteisen kaverinsa luo, pudottaneet pesäpallon kerrostalon ylimmän kerroksen parvekkeelta alas ja

yrittäneet vuoron perään ottaa sitä räpylällä kiinni. Pallon nopeus kiihtyi jo ennen puoltaväliä vaaralliseksi, mutta he eivät vielä tienneet siitä mitään. He elivät terävälle napsahdukselle, joka kuului pallon upotessa räpylään. Enää he eivät tarvinneet parvekkeitä hurjiin heittoihin.

Tindra avasi kuskin puoleisen oven. – Ulos.

Elias sammutti auton, nousi vastahakoisesti. Tindra lähti kävelemään kentän laidalle ripustetulle lyöntiverkolle. Elias laahasi perässä, yritti viivytellä. Tindra odotti syöttölautasella, kunnes Elias oli tarpeeksi lähellä, ja ojensi mailan tupen tätä kohti. Elias vain seisoj paikoillaan. Tindra työnsi tuppea lempeästi Eliaksen olkapäätä vasten. Elias näytti siltä, ettei hänellä ollut aikomustakaan astua lähemmäs.

– Toi on liian kevyt mulle.

– Noni, helpompi osuu sit.

Elias otti mailan nopeasti, pyöritteli sitä vasemmalla kädellä, piirsi ilmaan tasaista ympyrää pelkän ranteen avulla kuin olisi pidellyt miekkaa. Tindra laittoi vasempaan käteensä räpylän, pudotti sen sisään pallon. Elias pysäytti mailan liikkeen.

– Mä en halua.

Tindra syötti puolikorkean syötön, eikä Elias tehnyt mitään. Tindra otti pallon käteensä.

– Korkeempi?

Tindra syötti tolpan, sellaisen, johon repi käsivartensa ja reisiensä kaikki voimat. Pallo kohosi verkon yli ja tippui keskelle lautasta.

– Wau.

– Noni.

Tindra otti syöttöasennon, katsoi Eliasta odottavasti. Elias nosti vastahakoisesti mailan olalleen. Tindra syötti helpon ja ennakoitavan syötön tasan metrin korkeudelle omasta päästään. Elias otti ristiaskleet kohti lautasta katse tarkasti pallossa kiinni, heilautti mailaa lujaa, mutta pallo kolahti syöttö-lautaseen.

Elias huokaisi. Tindra otti pallon kiinni, astui askeleen taaksepäin.

– Okei. Tosi noloo.

Elias katsoi Tindraa silmät suurina. Tindra nauroi.

– No läppä!

Tindra syötti uudestaan, mutta Elias ei vielääkään osunut.

– Sä oot myöhässä.

– Mä tiedän.

– Sä tiiät mistä tää johtuu, mut et vaa haluaa kertoa?

Elias oli hiljaa. Tindra pompautti pallon lautasta vasten. Elias laski mailan alas.

– Voidaanko kopitella eka tai jotain, mä en oo lämmitelly yhtää.

– Okei. Tos laukus on toinen.

Elias otti laukusta räpylän, hölkkäsi kauemmas. Tindra kaapi maata toisella sandaalilla. Märät hiukset kietoutuivat niskaan ja tiputtivat yhä hitaasti vettä yläselälle.

– Et sit heitä harhaan, mä en pääse juoksee näil kengillä!

Elias kääntyi ympäri, avasi räpylän merkiksi siitä, että oli valmis. Tindra heitti pallon, se lensi lujana ja vaakana suoraan Eliaksen räpylään, *naps*. Elias heitti pallon yhtä kovaa takaisin. Pallo upposi Tindran räpylään, hän tunsu Eliaksen heittotavan, miten tämä heitti vähän yli vasemmalle, jos hätiköi liikaa. Pallo oli lentänyt heidän välillään vuosia,

ja joka heitolla, kun Tindra piti katseensa Eliaksessa, hän ajatteli tuntevansa tämän vähän paremmin. Milloinkaan muutoin Tindra ei katsonut ketään silmiin niin hiljaa eikä niin kauan ja käynyt samalla keskustelua: Jos heitän näin lujaa, kuinka lujaa heität takaisin. Jos heitän vähän yli, pääsetkö hyppäämään kiinni. Jos heitän harhaan, suututko.

Tindra ja Elias antoivat pallon lentää välillään yhä lujempaa ja lujempaa, kuuntelivat miten se napsahti täydellisesti räpylään ja miten ääni kaikui kentän reunojen yli, kun he kokeilivat toistensa ja itsensä rajoja, kuinka nopeasti pallon sai räpylästä käteen ja takaisin toiselle. Eliaksen kovin heitto lensi 120 kilometriä tunnissa, lujempaa kuin kumpikaan heistä oli koskaan ajanut. Tindra heitti pallon takaisin 131 kilometrin tuntivauhdilla.

– Ei sun heitossa ainakaa mitää vikaa oo.

– No joo.

Tindra otti kaksi askelta Eliasta kohti, nojasi reilusti taakse, tähtäsi pallon korkeaksi mutta lyhyeksi kopiksi. Elias joutui juoksemaan nopeasti vastaan, sai pallon kiinni vain metrin päästä Tindrasta.

– Noni, räpylä pois.

Kahdenkymmenen hudin jälkeen Elias kyykistyi maahan ja itki. Tindra laittoi pallon räpylän sisään säilöön, otti räpylän pois ja heitti sen lautaselle odottamaan. Hän kiersi Eliaksen selän taa, asettui sitä vasten kuin olisi menossa reppuselkään.

– Kyllä se sieltä tulee.

Tindra roikotti käsivarsiaan Eliaksen olkapäiden yli, piti jalkojaan kevyesti koukussa.

– Itketsä teidän treeneissäki aina?

ANNA ÄÄRELÄ

KOSMOS

Tindra sulki silmänsä ja kuvitteli ympärilleen valkoisen huoneen: kun hän astui sinne, ei ollut muuta elämää. Valkoisessa huoneessa ei ollut ongelmia, ei korjattavia asioita, ei keskeneräistä surua, ei violetteja keilapalloja. Oli vain valkoinen syöttölautanen, jonka päälle Tindra kuvitteli kävelevänsä seisomaan.

SUPER ON ROMAANI PESÄPALLOSTA, AURINGON POLTTAMASTA KESÄSTÄ JA ROOLEISTA, JOISTA ON LUOVUTTAVA.

ANNA ÄÄRELÄ (S. 1992) ON HELSINGISSÄ ASUVA ELOKUVAOHJAAJA, KÄSIKIRJOITTAJA JA VALOKUVAAJA, JOKA ON PELANNUT E-TYTÖISSÄ KAKKOSKOPPARIN PAIKKAA. *SUPER ON* HÄNEN ESIKOISROMAANINSA.

ISBN 9789523521735

*KOSMOS
84.2

9 789523 521735

